

~~Platz~~
~~Dublm~~

a. A.: 4 an Ff 3625 (Ff 2198)

m. Pom. Vg 1642^a

Q-K.

Z

J. q. 299.

TERTIA
DISPUTATIO.

DE COENA DOMINICA, EX VERIS FUNDAMENTIS ARTICULORVM ASCENSIONIS Christi ad cœlum, Sessionis ad dexteram Patris, & vnitionis diuinæ & humanæ naturæ, in vnâ personam Christi.

OPPOSITA VETERVM ET recentiorum Calvinistarum, impijs & ineptis corruptelis & argutijs Philosophicis, ex ijsdem articulis peruerse intellectis, detortis, &c.

Andreas Musculus D.

I. COR. X.

Poculum benedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio est sanguinis Christi?

Panis quem frangimus, nonne communicatio est corporis Christi?

M. D. LXXIIII.

IN THE
DEEDS
OF
THE
MAYOR
AND
COUNCIL
OF
THE
CITY
OF
LONDON
IN
THE
YEAR
OF
OUR
LORD
1550

IMPIÆ COR-
RUPTELÆ AR-
TICVLORVM FIDEI,
ex eorum prauo intellectu, in
controuerſia de Cœna
Domini detortæ.

VM adeo expreſſa, cer-
ta & firma ſint, inſtitutæ ab ipſo Dei
Filio Cœnæ Dominicæ verba, vt
Sacramentariorum & Caluinistarũ
impiæ, incertæ, & falſiſſimæ inter-
pretationes & opíniones de illis
ſponte ſua corruant & concidant, nouas ſubinde cor-
ruptelarum, ſophiſmatum, & cauillationum præſtigi-
as illi effingunt & aſtruunt, & ex peruerſo intellectu
Articulorum de Aſcenſione Chriſti in cœlum, ſeſſio-
ne ad dexteram Patris, atq; vnitione duarum natura-
rum in Chriſto, veram, realem ac ſubſtantialem præ-
ſentiam Chriſti in ſacra cœna impie pernegare, & fla-
gitioſe impugnare non ceſſant. Ideo nunc vnici illius
Magiſtri Filiĩ Dei verbis veraciſſimis longe poſt ha-
bitis, hominum præceptorum Philoſophicas arguti-
as verbo Dei, & ridiculæ illius ſapientiæ humanæ con-
iecturas fallaces, imaginationeſq; mendaces ſcriptura-
ræ, vel potius veritati cœleſti anteferunt, iuſtoq; Dei
iudicio in ſenſum reprobum dati, pro eo quod veri-
tatem verborum Chriſti in cœna non recipiunt, bla-
phemix

blasphemix & illusionis spiritu agitati, sic philosophantur.

I.

Scriptura & Articulus Symboli dicit, DEI & Mariæ Filium ascendisse in cœlum, & sedere ad dexteram Patris: Indubitanter ergo & firmiter statuendum & credendum est, eum qui in cœlum ascendit, in certo & vno loco tantum esse, cœlo capi, & affixum seu alligatum in certo loco mansurum, vsq; ad magnum & tremendum diem iudicij.

II.

Inferunt ergo, cum summa dementia, in cœna sacra, præsentiam Christi realem & substantialem, secundum vtramq; naturam, & corporis Christi veri realis, ac naturalis manducationem, & veri sanguinis perceptionem, affirmari & credi.

III.

Adesse quidem Christum præsentem in sua cœna, & corpus & sanguinem eius sumi à credentibus, sed sic, vt oculos corporis, & aciem mentis sumentes auertant ab Elementis, & se conuertant sursum versus ad cœlos, ibiq; corpus Christi edant, et sanguinem eius bibant, Nam ibi tantum esse, & reperiri corpus Christi.

IIII.

Sacramenta verò, seu panem & vinum tantum esse media, seu organa, ad CHRISTVM communicantes, & ad eius spiritualem manducationem perducentia.

Nam

V.

Namcum constet physica & corporali locatione corpus Christi in cœlum sublatum, ac sedere ad dexteram Patris, atq; verè Christum secundum humanam naturam oportere alicubi esse localiter, nō posse fieri, vt idem Christus in pluribus sit locis.

VI.

Eleuatum autem ac sedentem ad dexteram Patris, per Sacramenta, non essentiali præsentiā efficacem esse in mentibus credentium, & per ea efficere in ipsis, quæ offert promissio in cœna.

VII.

Præsentiā itaq; Christi in cœna, non alio modo intelligendam, quā de præsentiā efficaciam, secundum naturam diuinam eum implere quidem omnia, sed secundum humanam naturam physica locatione, non nisi in certo loco esse in cœlo,

VIII.

Corporis ergo Christi, sic abducti in cœlum, nullam substantialem partem sumentibus communicari, nihil substantiale ex corpore Christi decidi,

IX.

Ac propterea dicta de manducatione carnis Christi, intelligenda de interiore spiritali renouatione, non de reali carnis transfusione.

X.

Eam ob causam & D. Paulum κοινωνίαν vocare v-
nionem

unionem cum Christo spiritualem, praesentiam efficaciam, atque hanc esse ordinationem & institutionem coenae, ut per sacra symbola Christus sit efficax in credentibus, atque hoc modo sibi colligat Ecclesiam.

XI.

Cogitandum igitur esse in sacra Synaxi, de praesentia tantum actionis, quae sola salutaris sit credentibus, non de alligatione corporis Christi ad symbola.

XII.

Verissimè quidem Christum praesentem esse in coena, sed efficacia tantum, qua vere in sumptione panis & vini, pijs praestat, quae promittit Euangelium, atque hoc ritu externo in credentibus obsignat ea, & de his bonis certos reddit.

XIII.

Rectè ergò dici Sacramenta nuda signa, seu spectacula visibilia, aut instrumenta, per quae Filius Dei in Ecclesia est efficax. Non autem signa externa & visibilia, verum corpus Christi inuisibile exhibentia.

XIII.

Ideoque non dicendum nec credendum: panem esse verum corpus Christi essentiale & substantiale, sed externam tantum & visibilem rem, qua fiat societas inter pios & corpus Christi. Nam sumptione Sacramenti credentes socios reddi corporis Christi, Signis vero nihil substantiale accedere de corpora Christi.

XV.

Sic quoque minimè existimandum esse, sanguinem matertalem, qui de latere Christi, ipso vulnerato effluxit,

xit, & dissipatus est, hauriri in calice, sed fieri tantum
sumptione vini oblationem, quod propter nos
hec effusio facta sit.

XVI.

Accedere itaque pios ad Christum fide, nec querere
eum in Elementis corporalibus panis & vini, sed
statuere eum absentem & longe remotum à cœna, ef-
ficacem esse in cordibus ipsorum.

XVII.

Exhiberi quidem in cœna verum corpus & ve-
rum sanguinem Christi, sed non ita ut fiat aliqua alligatio
corporis Christi substantialis ad panem, aut cõ-
mixtio substantiarum Christi & hominis: sed ita, ut
constituatur præsentia tantum actionis & efficaciar.
Non enim panem esse rem, cui unitum vel commu-
nicatum sit corpus Christi.

XVIII.

Panem itaque & vinum esse in cœna, ut nuda signa,
corpus vero Christi in infinitum distare, à cœlo captum
& conclusum, esse vero hoc ipsum tamen in cœna, sed
relationis seu representationis imaginaria cogitatione.

Pro his & similibus portentis, verborum prestigijs,
& pijs auditu horrendis blasphemijs, iusto iudici,
qui nunc in sua cœna corpus suum & sanguinem suum,
exhibet digne sumentibus in salutem, & in refrigerationem
in die ire, sunt ratione reddaturi, in die furoris
et indignationis, tam magistri improbi quam infelices
eorum discipuli & sectatores.

A 4

FVN

FUNDAMENTA
VERÆ, PIÆ ET SALVTA-
ris sententiæ, ex sincero & genuino, Ar-
ticulorum eorundem intellectu
sumpta.

Nos igitur magna misericordia Domini, talibus blasphemis & furoribus non contaminati, et verbis Christi in cœna suam auctoritatem, veritatem & reverentiam exhibentes, remotis & reiectis Philosophicis Caluini discipulorum argutijs, ex vero, genuino, & simplicissimo Articuli Ascensionis intellectu, tanquam ex suo fundamento assertionem & immotam ac inconcussam confessionem, præsentia corporis Christi veri: realis, substantialis, ac naturalis, deducimus & confirmamus, confirmatamq; vera fide retinemus & defendimus.

I.

Cum tota vetustate, & Ecclesiæ Catholicæ unanimi consensu articulum, Ascensionis Christi in cœlum $\kappa\lambda\iota\tau\omicron\varsigma$ accipimus & intelligimus, non novum aut peregrinum articulo Symboli intellectum affingimus.

II.

Dicimus ex claris & perspicuis Symboli verbis, ascensionem Christi esse visibilem elevationem in cœlum, & subductionem in nube. Nam & Scriptura sacra in hoc intellectu de ascensione loquitur.

Sic &

semper, non sic semper vobiscum, sicut pauperes, presente, visibili & palpabili forma, Est tamen Emanuel, & mansurus in omnem æternitatem nobiscum Deus, tabernaculum Dei cum hominibus, Verbum caro factum habitans in nobis, & habitaturum in omne ætuum, Ecce quam fidus ipse Dei filius sit interpret. Ascensionis suæ in cœlum, Quæ est ergo temeritas imò impietas, peregrinas & non necessarias Ascensioni Christi affingere glossas.

VII.

His addatur & vberior declaratio, quæ continetur apud Matth. cap. 28 in his verbis Christi: Data est mihi omnis potestas in cœlo & in terra, Euntes ergo docete omnes gentes. Ecce ego vobiscum sum usque ad consumationem seculi.

VIII.

Mutatis tantum verbis paululum, idem, quod apud Marcum dicit: iam abiturus in cœlum, iubet discipulos ire in vniuersum orbe terrarum, & dicit se mansurum cum illis usque ad consumationem seculi, In Marco iam eleuatus cooperatur in sermone discipulis.

IX.

Quid clarius ostendere potuit ipse filius Dei, qui eleuatus est, & sedet ad dexteram Patris, nihilominus manens simul apud suos, usque ad consumationem seculi, quam suam Ascensionem & Sessionem ad dexteram Patris, non localiter, non physice, non circumscriptiue intelligendam, sed de gloriosa potentia & gubernatione.

X.

Hæc enim potestas data, hæc gubernatio tradita
Filio

Filio à Patre, est ipsa ascensio & sessio ad dexteram
Patris.

XI.

Sic subductus per nubem ab oculis discipulorū,
non sublatus è medio suorum ad consumationem se-
culi, crucifixus & resuscitatus Iesus à Nazareth, con-
sedit ad dexteram Dei Patris, ac replet omnia, ubiq̃
præsens, vnus idemq̃ Christus, Dei & Mariæ filius,
secundum non vnā, sed vtramq̃ naturam.

XII.

Loquuntur & angeli cœlestes, Acto. I. primi de
Ascensione filij Dei concionatores, eodem intellectu,
ad discipulos dicentes: sic reuersurum visibili specie,
quemadmodum viderunt abeuntem in cœlum.

XIII.

His verbis & angeli clare ostendunt & declarant,
Ascensionem Christi nihil aliud esse, quā disparitio-
nem seu euanescentiam ex oculis hominum, discessio-
nem ex ista mortali hominum vita, visibili conuersa-
tione hominum, & transmigrationem in regnum glo-
riosum.

XIII.

Ideoq̃ & textus ibidem dicit, subductum filium
Dei à nube, ob oculis discipulorum, non è medio om-
nino ipsorum ablatum, non remotum pastorem illū
bonū ab ouibus suis, non caput auulsum ab Ecclesia,
corpore & membris, non gallinam à pullis separatam.

XV.

Hanc Christi suæ Ascensionis declarationem &
intellectum, retinet & D. Paulus, electum organum
Christi, Ephe. 4. cum ait: Sedere fecit eum ad dex-
teram suam in cœlestibus, super omnem principatū
ac potestatem, & virtutem & Dominum, & omne

B 2

nomen

nomen quod nominatur, non solum in seculo hoc, verum etiam in futuro, & omnia subiecit sub pedes illius, & eum dedit caput super omnia, ipsi Ecclesie, quæ est corpus illius, complementum eius, qui omnia in omnibus adimplet.

XIX.

Idem dicit Paulus, alijs tantummodo verbis, quod apud Mattheum & Marcum Dominus, Magister, & Præceptor ipsius dixit, eum ascendisse & sedere ad dexteram, & nihilominus eundem esse caput Ecclesie, non auulsum aut separatum à corpore & membris, sic etiam eundem eleuatum ac sedentem ad dexteram Patris, omnia in omnibus adimplere.

XX.

Hoc caput Ecclesie sui corporis, hunc omnia in omnibus adimplentem, inuisibili præsentia, sublato ex oculis & communi vitæ conuersatione suorum, visibili forma visuri sunt omnes redempti ipsius, reuertentem ad iudicium, sicq; semper cum eo erunt, & videbunt eum facie ad faciem sicuti est.

XXI.

Eodem intellectu, loquitur Apostolus & Ephes. 4. de Christi ascensione, dicens eum ascendisse super omnes cælos, ut implet omnia. Si omnia implet, nullo modo ascensio & sessio, de locali, physica, aut circūscriptiua locatione potest intelligi.

XXII.

Ascensio itaq; Christi, & ad dexteram Patris sessio, maius

maius & sublimius quoddam continet, quam mutationem loci, nec Christi ascensio sic intelligenda est, vt eleuatio Eliæ aut Enoch.

XXIII.

Neq; sic intelligendus est sedere ad dexteram Patris, Dei & Mariæ filius, sicut mater filiorum Zebedei, petebat filijs suis sessionem ad dexteram & sinistram, vel sicut Latro vnus ad dexteram, alter ad sinistram pendebat.

XXIII.

Nam Christus in cœlum eleuatus, non est in locis, pro carnali humanæ rationis imaginatione, sed pro ratione diuina.

XXV.

Ac etsi corpus Christi, sit simul in cœlo & in terra, imo super omnes cœlos, non tamen est in diuersis locis, sed est in vno loco, supra, infra, intra & extra omnia huius seculi loca,

XXVI.

Sic non præsens suis visibili specie & palpabili corpore, secundum externam conuersationem, omnia tamen implet superna & inferna. Est vere præsens vbiq; vbi vult esse, præsentia aut visibili aut inuisibili,

XXVII

Sic & D. Petrus Domini & Præceptoris sui ascensionem & sessionem ad dexteram Patris intelligens, dicit 1. cap. 3. Christus est ad dexteram Patris, profectus in cœlum, subiectus sibi angelis & potestatibus ac virtutibus.

XXVIII.

His claris & perspicuis verbis ostendit D. Petrus Ascensionem Christi in cœlum, esse glorificationem, qua ad dexteram Patris collocatus est, non autem localem esse profectionem extra mundum.

XXIX.

Sic & autor Epist. ad Hebr. 4. dicit Christum penetrasse cœlos, & ait: accedamus igitur ad thronum gratiæ, vbi est Iesus Pontifex noster.

XXX.

Hic vero Thronus gratiæ, certe non in certo loco, sed in omni est loco, ideoq; ab autore Epistolæ, Christus non ablegatur extra omnes cœlos, non physice concluditur intra aliquot limites locorum, sed declaratur ipsum implere omnia, & vbiq; esse præsentē, suo illo throno gratiæ, glorioso modo, quo ad dexteram Dei sedet, omnemq; potestatem obtinet, & est omnia in omnibus.

XXXI.

Sic Psal. 110. dicit David, suum filium, & Dominū suum, ledere ad dexteram Dei, expresse significans, & secundum humanam naturam Christum obtinere Sessionē ad dexteram, in qua sedens implet omnia, et est omnia in omnibus, ac exercet datam à Patre potestatem, super omnem potestatem ac principatum & virtutem, vnus idemq; Dei & Mariæ Filius.

XXXII.

Corpus quidem Mathematicum, in vno tantum scimus loco natura sua contineri, sed corpus quod assumpsit Filius Dei in vnitatē personæ, assumpsit cum alijs proprietatibus præternaturalibus, quæ sunt cœlestes

lestes & supernæ, ideoq; alio modo sentiendum & cogitandum est de corpore Christi, & de omnium aliorum hominum corporibus, quiescat hic Plato, cum Philosophicis suis notitijs, & rationis coniecturis.

XXXIII.

Non enim communi modo hic homo Christus Iesus, Dei & virginis Filius conceptus est, sed ex Spiritu sancto, & virtute altissimi obumbrante, & in hac conceptione, Spiritu sancto superueniente, tale corpus à Spiritu, talibus præternaturalibus proprietatibus cœlestibus & diuinis, non tamen verum corpus humanum destruentibus, formatum est.

XXXIII.

Quemadmodum igitur Christus, iuxta diuinitatis suæ naturam cœlum & terram implet, diuino modo, sic etiam implet cœlum & terram secundum humanam naturam, admirando & nobis imperuestigabili modo.

XXXV.

In huius vero confessionis solida & firmissima petra acquiescentes, non detrahimus Christo veritatē humanæ naturæ, sicut mendaciter & sycophantice recentiores & nouelli adeo Calvinistæ, nos facere dicunt.

XXXVI.

Confitemur enim Filium Dei humanam naturam, cum illis proprietatibus, quæ ad conditionem humanæ naturæ pertinent, assumplisse, & per omnia similem fratribus factum, excepto solo peccato.

Prop-

XXXVII.

Propter personalem vero unionem cum diuinitate, credimus indubitata fide, humanam naturam in Christo suas habere prerogatiuas, quæ & alienæ sunt à nostris corporibus, & conditionē, siue idiomata nostræ naturæ superant.

XXXVIII.

Sic humanitatem cum Deitate coniungimus, non eam extendimus, neque diffundimus corpus Christi locali seu corporali modo, sed tribuimus ei illam maiestatem, quam humana ratio comprehendere non potest, sed tamen ei propter hypostaticam unionem debetur.

XXXIX.

Et quia Paulus dicit in corpore Christi inhabitare totam diuinitatem corporaliter, credimus firmiter & ore confitemur, unigeniti filij Dei corpus, omnia humana transcendere.

XL.

Quando ergo Scriptura aliquid prædicat de corpore Christi, non naturæ ordinem querimus in hoc corpore, quod præter naturam à Spiritu sancto conceptum, & ex virgine natum est.

XLI.

At etsi in fratrum, quibus similis factus est, corporibus tale quippiam non inuenimus, credimus scripturæ tale affirmanti.

XLII.

Hac ductrice & doctrice, scimus aliam rationem esse in corpore Christi, & in corporibus nostris. Christus enim habet non nudum corpus aut carnem alterius cuiusdam hominis, sed habet carnem coniunctam
ctam

Etiam cum diuina natura in vnitate personæ.

XLIII.

Sic non à Philosophia, sed à Deo docti in verbo, cōfitemur præsentiam Christi totius & integri, secundū vtramq; naturam, visibili & inuisibili forma, ac dicimus verum & eundem esse Christum, Dei & Mariæ Filium, præsentem visibiliter & inuisibiliter.

XLIII.

Sic visibilem adesse non dubitamus, totum & integrum Christum, secundum utramq; naturā, sanctis Dei Angelis, Latroni, & omnibus electis Dei, uisibili specie conspicuum, ubicunq; locorum sunt congregati, nam de loco non sumus solliciti.

XLV.

Atq; ita necesse est, totum & integrum Christū, secundum utramq; naturam, non secundum alteram tantum, vtpote diuinam Ecclesiæ suæ, & omnibus eiusdem pijs membris esse præsentem, quia humanitas Christi personaliter vnita est eius diuinitati in vnā personam.

XLVI.

Secus autem docentes, separant ac distrahunt naturas, adorando & inscrutabili modo, vnitas in vnā personam, nunq; ac ne in æternū quidem separandas.

XLVII.

Impium & blasphemum Nestorij dogma magnis laboribus ex Ecclesia Christi explosum, in eandē reuocant, qui contra scripturæ sacræ tantam perspicuitatem, rationis suæ tenebras diligentes, Christum secundum humanam naturam cœlo capi, & in certo loco in cœlo, quasi affixum, non reuersurum inde, ante extremū iudicij diem, philosophice quidem, sed non Theologice affirmant,

C

Deplo-

XLVIII.

Deploramus ergo in tanta luce scripture, amentiam ac caecitatem hostiū coenae dominicae, qua percussa à spiritu illusionis & mendacij, metiuntur & cōmiseruntur imbecillitatem in corpore Christi, ex aliorū hominum caducorum corporum imbecillitate, atq; humanitatem Christi astringunt ad modulū nostrorū corporum, & in corpore Christi contradictiones quaerunt, ex communi cursu naturae nostrae.

XLIX.

Qua dementia & corporibus sanctorum, in altera vita tale pondus, & eiusmodi molem ascribent, qua conuersari cum Christo, & esse semper non poterunt, multò minus ei similes futuri sunt.

L.

Negabunt tandem & ipsam Dei omnipotentiam, non potentē existimantes. Deum efficere, vt corpora physica sua circumscriptiua localitate priuentur, & vt corpora Electorū Dei, non possint aliter in loco esse, quam nunc sunt in hac terrena vita, cum nemini non constet, physicam illam localitatem, non pertinere ad regnum Christi spirituale.

LI.

Quin & hoc pernegabunt, mirabilem Deū, non posse mirabilia operari, vt qui fecit corpus in vno loco esse, si vult, & quando vult, aliter facere non possit.

LII.

Si vel hoc solum cogitarent & perpenderent, recentiores illi Sacramentariorum & Caluini discipuli, Deum omnia quae vult facere & facere posse, nihil ipsis incredibile, nihil esset impossibile.

LIII.

Deo

Deo vero suam tribuentes omnipotentiam, non
in sacra cœna ponerent statum controuersiae in physico corpore, Multo minus confunderent res terrenas
& spirituales, nec probationem impossibilitatis praesentiae corporis Christi, à natura corporis humani physici assererent.

LIIII.

Nos vero non tam deploramus hanc nouellorum
Caluinistarum, & mensae Dominicae euerforum insanabilem dementiam, quam hoc vnum à Deo precibus nostris efflagitamus, ne nos quoque sinat à meridiana luce, ad istas plusquam cimmerias tenebras deflectere.

L V.

In qua luce, diuina clementia & benignitate, constanti confessione & fide immota, credimus secundum genuinum verborum in cœna sensum & intellectum, Christum praesens corpus, non remotum, non certo loco in caelo affixum, verum, substantiale & naturale, & sanguinem suum verum in pane & vino, sumentibus tam dignis quam indignis exhibere, quemadmodum in superioribus disputationibus plenius differuimus.

Pereant ergo sua culpa, & iusto Dei iudicio, blasphemi & sacrilegi Sacramentarii ac Calvinistae, corumque discipuli & Sectatores, quandoquidem non vna atque altera admonitione, sed indefinente studio & labore, iam per annos plus minus quadraginta à Lutero, & pijs Lutheri successoribus ministris Ecclesiarum, vt ouicula perdita quaesiti, in viam redire noluerunt, nec hodie volunt. Ac pro eo ergo quod veritatem verborum cœnae non recipiant, credant Sathanae illusionibus, & mendacis mendacium suorum praeceptorum,

QVÆSTIONES.

I. An verba Christi in coena, satis perspicue et euidenter, utramq; manducationem, tam spiritualem quam corporalem seu sacramentalem, demonstrent & exigant?

II. An modus, ratio, ac physicae circumstantiae sacramentalis manducationis fiscitari seu inuestigari debeant, aut possint etiam.

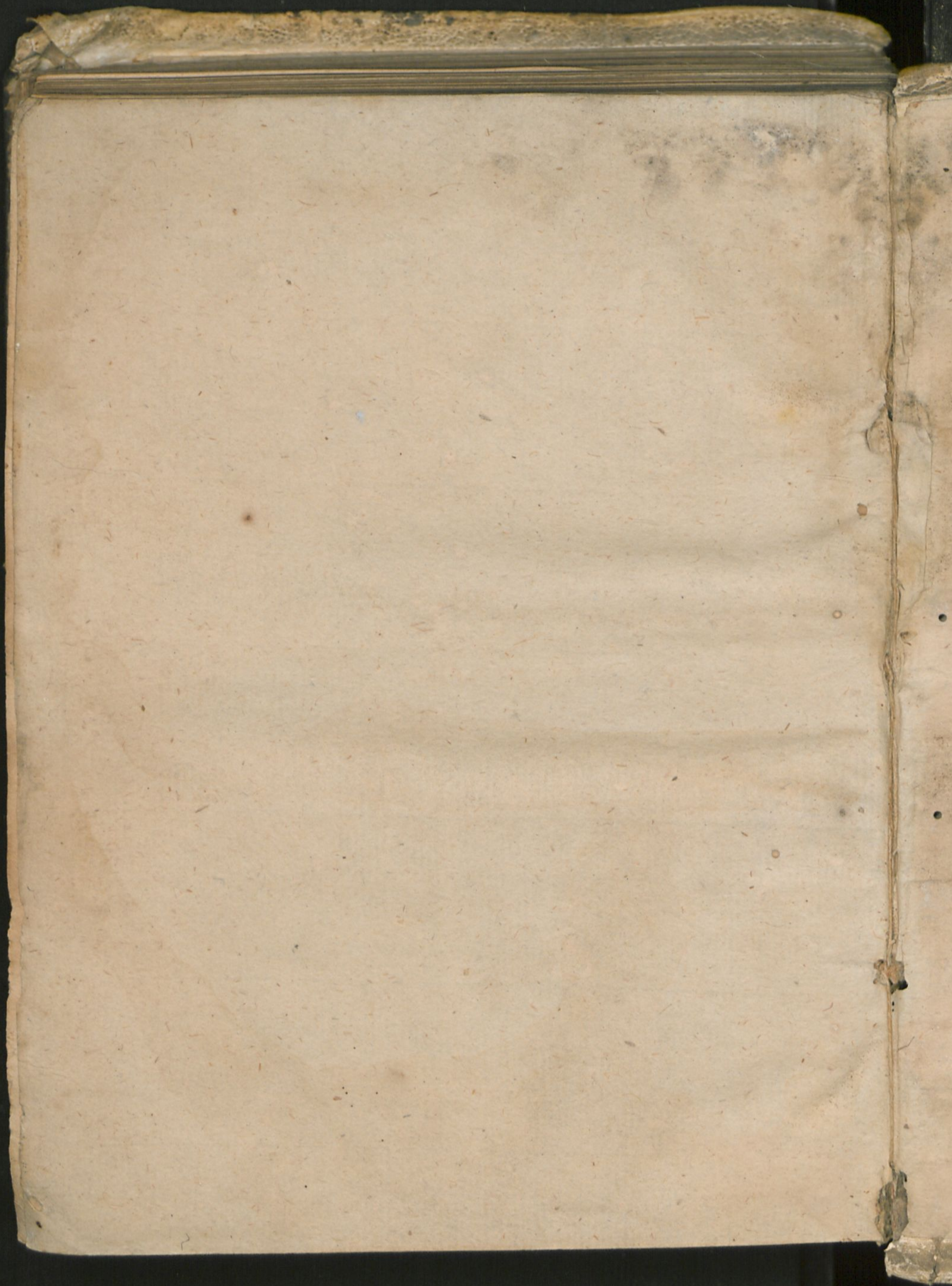
III. An corpus & sanguis Christi, minus absit à coena, quam ipsa symbola?

IIII. An Paulus, Ananias, Stephanus, Ioannes & Petrus, viderint Christum post Ascensionem in terris, & in ista elementari aëris regione.

V. An verba textus Acto. 3. patiantur versionem nouellorum Calvinistarum, quem oportet coelo capi.

VI. An qui physicam seu corporalem locationem in coelo corporis Christi affirmant, simul affirmare possint in coena, veri corporis Christi realis, substantialis ac naturalis praesentiam? Vel an potius tales duabus quod aiunt, sedentes sellis, conciliare studeant Christum & Belial: Sacramentarios Calvinistas, & verae praesentiae Christi in coena defensores et propugnatores?

FINIS.

47 13/a, 2

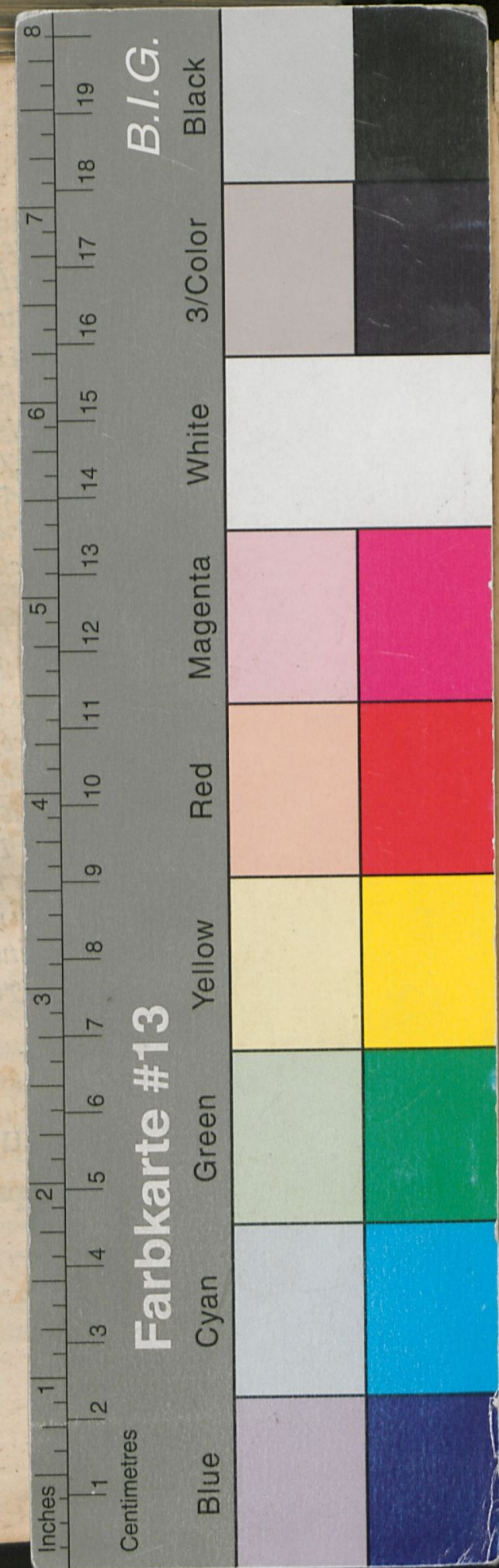
AB: 47 $\frac{13}{a, 2}$

S. 6.

ULB Halle 3
002 692 066

TERTIA
DISPUTATIO.

DE COENA DOMINICA,
EX VERIS FUNDAMENTIS ARTICULORUM ASCENSIONIS Christi ad caelum, Sessionis ad dexteram Patris, & unitiois diuinae & humanae naturae, in vnā personam Christi.

OPPOSITA VETERVM ET recentiorum Calvinistarum, impijs & ineptis corruptelis & argutijs Philosophicis, ex iisdem articulis peruerse intellectis, detortis, &c.

Andreas Musculus D.

I. COR. X.

Poculum benedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio est sanguinis Christi?
Panis quem frangimus, nonne communicatio est corporis Christi?

M. D. LXXIIII.